

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 186. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277087296/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

så våde mod den violette Aftenhimmel med de spidse, sølvblege Stjærner.

Hun drog Nålen så roligt ud og ind gennem den hvide Ramme, rystede let de lange, løse Lokker fra sin Pande, smilte og spurgte.

Det gamle Tjenestetyende havde tittet ind en Gang, forundret, og tøvet hende mellem Portiérrens mørke Klunkefolder, med et fortorønet Ansigt, men Dorete havde nikket til hende i et Smil:

„Tak Rosine, Studenten venter på Fader.“

Ja, jeg ventede på hans Komme, på min Død.

Og nu var vi atter ene. Nålen hvislede gennem det stive Stramaj, og hun nynnede svagt — ene som i Brylluppets Øjeblik og Kyssets Stund, ene på vor Bryllupsdag; der lakkede mod Hæld.

Hun sænkede det mørkt lokkede Hoved dybere, som for bedre at se, men selv her gennem Skumringen så jeg, hun rødmede — som ved vor Hemmelighed. Og mit Hjærte bankede. Men så lidt i Frygt som i Håb, nej kun i Andagt og Tak til den Gud, som jeg i denne Time følte, var os nær

Hun talte til mig, og jeg sagde, at hun kendte mig jo ikke. Men hun rystede atter på Hovedet og bøjede sig dybere over Rammen og spændte Klædet ud og smilte.

„Jo, jo“, sagde hun så, og hendes Stemme var ganske lav og så forunderlig øm, „jo — for De gemte Dem, da jeg vilde række Dem Teen — De gemte Dem og veg bort.“

Nu sænkede hun Hovedet helt ned over Rammen og tav og lyttede som i et åbent Smil til sine Ord.

Og jeg lyttede også, med Studenterhuen på mine Knæ, ubevægelig, på min lave Stol. Og jeg nikkede stille.

Jo, jo! Hun huskede mig, fordi jeg veg. Ja — fordi jeg var den, jeg var, og ingen anden!

Og jeg havde just begæret at være en anden, ja som de andre. Og derved mistet hende. Men vundet hende, nu jeg igen blev mig selv — nu jeg veg.

Jeg vidste, at denne Time havde ingen Fortsættelse. At den var Begyndelsen og Slutningen. Og jeg vilde det jo netop således.